

راهکارهای حمایت از کالای ایرانی

چالش اصلی امروز فعالان بخش خصوصی و وضعیت کنونی اقتصادی، حمایت نشدن بخش تولید کشور است.

هم اکنون، توجه به بخش تولید و افزایش بهره وری و نیز صیانت از سرمایه های ملی، با مشکلات پرشماری مواجه است. پیش از هر اقدامی در جهت حمایت از تولید ملی و جلوگیری از گسترش کالای قاچاق، باید این موانع شناسایی و حل شود تا زمینه برای ایجاد بهره وری و اشتغال پایدار فراهم گردد. نوسان های نرخ ارز و نیز عدم برنامه ریزی بانک مرکزی برای کنترل شرایط ناپایدار ارز، مهم ترین چالش پیش روی صنعت و اقتصاد کشور در طول ماه های اخیر بوده است که متأسفانه با تشدید تحریم ها، شکل ویژه ای به خود گرفته است؛ به طوری که حتی دولت و مجلس نیز در این خصوص به جمع بندی و اتفاق نظر مشخصی دست نیافته اند.

نرخ تورم سالیانه متأثر از افزایش دستمزدها و گرانی نهاده ها در اقتصاد ایران، ناشی از عملکرد دولت هاست و از کسری مستمر بودجه دولت ها و تأمین هزینه ها از جیب مردم با اخذ مالیات ترمیمی از فقیر و غنی به طور یکسان سرچشمه می گیرد. در کنار این مشکلات اقتصادی، کمبود اقدامات مؤثر فرهنگی، میزان خودباوری در جامعه را در زنجیره تولید تا مصرف کاهش داده است؛ تا جایی که ما نه به نفس تولید باکیفیت اعتماد داریم، و نه این اعتقاد برای مردم نهادینه می شود که تولید و مصرف کالای باکیفیت داخلی موجب خودکفایی، اشتغال و افتخار خواهد بود.

متأسفانه، واردات کالاهای مصرفی در صدر اقلام وارداتی کشور قرار دارد. عمده ترین کالای وارداتی به کشور در سال 97، برنج بوده است. در این مدت بیش از 1/5 میلیون تن برنج به ارزش 1/5 میلیارد دلار به کشور وارد شده، که رشد 96 درصدی نسبت به مدت مشابه سال قبل را نشان می دهد. دومین کالای عمده وارداتی به کشورمان در سال جاری، ذرت دامی بوده که نسبت به هفت ماه اول سال گذشته، 28 درصد رشد داشته است.

قطعات مونتازتی خودرو، با 82 درصد رشد، سومین کالای مهم وارداتی به کشور بوده است. خودروهای زیر 2000 سی سی با 52 درصد رشد، لوبیایی سویا، خودروهای بالای 2000 سی سی، شکر، روغن دانه آفتابگردان، کنجاله، موز، گوشت قرمز یخی، نمایشگر ال سی دی یا ال ای دی، روغن پالم و جو، سایر کالاهای عمده وارداتی به کشورمان در هفت ماه اول سال جاری بوده اند که ضرورت بالایی برای واردات نداشته اند.

قاچاق کالای مصرفی؛ عمده ترین مانع ویرانگر تولید داخلی

اگرچه آمار کالای قاچاق برابر اعلام مراجع ذی صلاح از 25 میلیارد دلار در سال 1395، به 12/6 میلیارد دلار در سال 1396 رسید؛ لیکن همین میزان نیز با احتساب از بین رفتن 100 هزار شغل با یک میلیارد دلار قاچاق، موجب از بین رفتن بیش از یک میلیون و دویست هزار شغل می گردد. برابر آمارهای اعلامی گمرک ایران و سازمان تجارت جهانی، تفاوت صادرات کشورهای طرف معامله با ایران، همان واردات غیررسمی است که باعث از بین بردن مشاغل می شود؛ برای مثال، ارزش قاچاق از سه کشور نمونه زیر به حدود 11 میلیارد دلار می رسد.

در این راستا و برای تحقق شعار سال کشور، پیشنهادهای ذیل ارائه می شود:

فرهنگ سازی عملی با استفاده از کالای ایرانی در دانشگاه ها، دانشکده ها و مؤسسات پژوهش اقتصادی به منظور تهییج و تشویق محققان و پژوهشگران معلق شدن جرائم بانکی وام های عقب افتاده واحدهای تولیدی کشور

مبارزه منسجم تر و علمی تر با پدیده قاچاق کالا

شناسایی و بهره گیری از ظرفیت های خالی تولیدات در بخش های مسکن، پوشاک و غذا

توقف واردات مربوط به کالا های مصرفی و لوکس و بازنگری در نظام تعرفه های فعلی

تمرکز دیپلماسی سیاسی-اقتصادی بر بازار 400 میلیونی کشور های مسلمان منطقه و بازار 500 میلیونی کشورهای آفریقایی

کاهش هزینه های فرایند فروش و حضور در کانال های توزیع استاندارد

تخفیف بیش از 50 درصدی برای تبلیغ کالاهای تولیدی 100 درصد ایرانی

استفاده از نیروهای بسیج سازندگی در تبلیغ کالاهای ایرانی

جهت گیری سیاست های تجاری، پولی، بانکی، ارزی و فرهنگی در راستای تولید ملی

اصلاح عملکرد سیستم بانکی در جهت هدایت نقدینگی جامعه به سمت بخش های مولد

ساماندهی کولبران و تعیین سهمیه کولبری متناسب با نیاز هر منطقه مرزی

ساماندهی ورود کالاهای ته لنجی و اولویت مصرف آن در همان استان

توجه تولیدکنندگان به نوآوری، خلاقیت، بسته بندی مناسب، بازاریابی کارآمد، تبلیغات مؤثر، برندسازی و ارتقای بهره وری

استفاده از جمعیت بیکار و توانمند زندانی به عنوان نیروی کار ارزان تر در واحدهای تولیدی که از نیروی کار خارجی استفاده می کنند.

نظارت و کنترل مؤثر: نظارت باید نهادینه، سیستماتیک، نظام مند و مؤثر باشد. نظارت منطقی، مؤثر و بموقع موجب می شود تا از سرمایه گذاری های بی حاصل، حیف و میل اموال و اتلاف سرمایه ملی جلوگیری شود.

ثبات بخشی به شاخص های اقتصاد کلان، پیش بینی پذیر بودن شرایط اقتصادی برای بلندمدت، نیاز امروز اقتصاد است. درحالی که عدم ایجاد اعتماد و ریسک بالا، سرمایه گذاران را به حالت صبر و انتظار فرو برده، این شرایط سرمایه گذاری در بخش های مولد را به تأخیر می اندازد.

منبع: نشریه اتاق بازرگانی اصفهان